

24. Till wisio hwaraf, denna bodens portar
 för lifaren laggas å boga: Sån har ej den oböghen
 att sig fortia, W föta med lart att behaga.

25. Sål berför till gods hwar Sål boden lärbi,
 Sån har nu ej mera att säja: Sål bistwer här all
 månt som Sullapp förart, Lyda till falliralla Pyrtis
 hata.

22. Jag önskar hvarje timma, Ja hvarje enda stund,
Uti mitt flämda hjerta, ett lyckeligt slut, Uppå de sor-
gebröder, Som werlden stänker in, För mig också den
Flickan, Jag älskar hjertelig.

23. Min vän, sök dygden finna, Som pryder aldra-
bäst, Gudsfruktan lär och kina, hon kläder dig dernäst:
Så blir din lefnad fällor, Och lycka blir din lott, Mot-
gången aldrig fäller Den till sin Gud har hopp.

24. Lef wal, min ros och Flicka, Jag slutar denna gång, Och dessa versar stickar, Uti din egen hand. Om du vill efterfinna, Hvad Wisan innebär, Så kan du säkert finna, Att jag dig håller kär.

Den Tredje:

Adjö ömma fader, adjö ömma mor! Min bana är wig-
tig, min bestämmelse är stor, att lyda Gud och Guds
ORD. han är den sällaste, det är allt hvad vi tror.

2. Ja Herren beware vår Nådiga Kung, med honom följer gammal, med honom följer ung: Hans vapen månd blänka, mot Himmelen skina, att swärdet och spiran ej må blifwa honom tung.

3. Ja Herren beware Prins Oscar också, Att wi
alla Swenska med honom sölja må, när Götterna de knal-
la och fienden må'n falla, Si då är det roligt att wara
Grednadier.

4. Goddag kamrater, vi träffas här i dag! allt efter vår Åldiga Konungs behag, att lära exercera, stunta och marschera, det är vår vilja, och det är Hans behag.

5. Ja Herren beware vår hemgång också, att vi alla komma med helan och trefnad så, då skall en röst från höjden höras i fring bröder, att Herren har bewarat både stora och små.

6. Goddag ömma mafa, som jag har älskat ömt,
 Din trohet, som jag så länge har glömt, när makarna
 wi hylla och plåsterna wi fylla, se då är vårt hjerta
 Mart som watten uti ström.

23. Den tiggens han buffar båd herte och dräng,
 dunn som en so, Till han båda två slängar ned:
 fripratarn sländer ens heder, Der iohar sig Boden så
 22. Der Corstpratarn finner i baltal sin ro, Och
 slägon trämarskuden, Som gör ut misugg stora, priser.
 sladan har gjerdt honom iohar, San gynnad ej mer
 21. Iy Boden ej mera är wälfärdens wän, En
 nas släng, Förtjusande ögon och minner.
 ter och föstbara Rötter, Behagliga toner och symphor
 20. Da galler ej Kaffe och upbådd släng, Lifo
 spatrull steswer går: San säger att hornen de slla.
 tus med el = fannan slla. Iy Boden för hända,
 19. Så se hurn Venus för Julia i år, Och, Mar
 som anfaller en Bal, Der ungdomens tämlor förledas.
 San slängar ej den som bör frebas. Men slädare den
 18. Sag tror att den Boden förfar od Moral:
 wåda.
 Boden bestmar sin bligb, Och nappelig undwiter
 Gen instan om honom sätt råda? Till slut, han som
 17. Schwad batar en sprattböt hans julle och dygd
 han slängar sin dör, Och lider ej Adat som bräna.
 San börjar att marina och gräna, För enwila Örtter
 16. Wår Gul = Bod är nu ej så yster som förr,
 menniska, Till dig fran san, En du dina darsapper
 15. Swars marg mangen Gloris, beröswat. Förtusninga

GS 1323

Tre ganska vackra

o ch

mycket lustiga

Den Första:

Om den artiga och lustiga

I n l b o c k e n.

Upp! lustigt att lefwa när allting går
wäl m. m.

Den Andra:

Jag gick mig uti Lunden, att höra fåglasång m. m.

Den Tredie:

Adjo' omma fader, adjo' omma mor m. m.

U p s a l a ,

Wahlström & Ekstöm, 1839.

